

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

MEGÉRZÉS

A kapcsolásokat meg a kötések
a zűrzavart a másik töltést
a hosszúra nyúlt délutánokat
a soha meg nem lelt más ígét
ezt mind feledve ahogy
minden odakerül
ebek harmincadjára
meztelen vagy majdnem meztelen
csak vesszőkosár hol aludni lehetne
ahol nem értenek és nem is marasztalnak
aminél nincsen kevesebb tudomány

HIÁBA

Ellobban, mint a gyufa feje.
Kevés szó vagy sok szó – éppen mindegy.
Valami megszorul a sötétben,
és fenyegető lesz és hatalmas.

Aki a magányt várta, visszahőköl.
Ketten vagy mindannyian:
kevesebben vagyunk, sokkal kevesebben,
a samott marad csak, hideg samott.

Az arc helyén, az ágy helyén.
Későbbi föltámadásra.
Valaki megérinti vállad.
Egy mozdulat csak, akár a lámpagyújtás.

Ez volt csupán a keresetlen.
Amire rátámaszkodott a kapu álma.
Varrás, ahogy feslik a sötétben.
Öltögetés. Hiába.

VACKOM ÉS TAKARÓM

Csupa géphang, esti fölfordulás.
Futamok levert jégcsapon.
Az volt a szárnyam, tehát minden nélkül
ahogy itt állok
vagy nem állok sehol.

Majd a holnapra beágyazódva.
Vackom és takaróm.
Valamiből biztosan kijut.

HOSSZABB LETT MINDEN

Jó lesz ez nekem éjszakára?
Kenetlen tengelyek közén.
Út, amelyen elnyújtózom.
Hosszabb lehet minden vagy tágasabb.

Csak egy elejtett cigaretta.
Kereszt, mely úgy tűnik, gyalogol.
Az égbolt bődülő csuszamlása.
Távoli morajlás üres fegyverekben.

A SEMMI HOSSZA

A huzatban állok,
hogy majd meghallgatnak,
vagy arább gurítják meglepett fejem.
De a semmi hosszát a semmi hosszával
ha összeadják,
kijön majd valami.
Ennyi az álmom.

MILYEN FÉNY

Hogy itt megállapodnak.
Bottal vagy bot nélkül jönnek.
Körbepínálják, amijük van:
semmijük sincsen.

Létezik egy másik idő,
valahol fölhalmozva áll,
ebből vétetnek,
vetésre, aratásra.

A MÁSIK

Az a másik
majd ott áll fölöttem,
magasan,
akár a csillag.
Vérttelen és tajték nélkül.

PALICSFÜRDŐI TOLLRAJZOK 1943-BÓL

Az ismerősök
biztosan összejönnek,
mielőtt nyár lenne.

Egyszerűen odaégették
őket: rőt nap,
alkonyat felé.

Azután minden
halad a régi kerékvágásban,
a megrögzött kézírásban.
Füstté fejlődik,
vagy mint ilyen tart,
soká tart a sáskajárás.

PALICSFÜRDŐI EMLÉK

Emlékeinket másutt taglaljuk.
Valahol csak van még
hosszabb mondanivaló.
Eltátotta száját, akár a papucs,
vagy nem is volt papucs,
mezítláb hozták.
Csupán kopaszra nyírták.
Megborotválták.

ÍROM EMLÉKEZETBŐL

Ó, te, nevenincs, te, nevenincs.
Jég a tarkómra, a halántékomra,
a homlokomra.
Te, nevenincs.

És beszélni akartam.
És hosszan beszéltem.
Így teltek-múltak a napok.

KOPONYALÉKELÉS

Először szörnyű.
Másodszor semmi.
Harmadszorra isten
legyen hozzám irgalmas.
Majd csak kijön belőlem valami.

Ugye, ugye.
Amit elveszítetek.
Aztán kereshetem.
Keresem is.

Üszkös bottal túrva föl.
Jelen-e ez vagy múlt?
Biztosan a jelen, biztosan a múlt.

AKKÉNT

Akként élni
mint akit megrázott a fejszenyél
s úgy maradt

SZÁRAZ GYÖRGY ÚR EMLÉKÉRE

A hinta
a rozsdás karika

Történet a hét tükörről
és a mákvirágokról
egy másik történetek derekán

Majd a történet maga

Ezzel múlik el a történelem
mint jövődő észokok,
olyasfélék.

SORAKOZÓ

Valahol eláll az ének:
pusztán a szavak hiányzanak.
Valaki majd folsorakozik,
sorakozót fúvat,
követik ímmel-ámmal.
Egymaga majd folsorakozik.